

Bicentini en Dastgir leven hun droom als coach van Curaçao en Afghanistan

“IK DACHT: ZE KUNNEN NU WEL WEER EEN BUITENLANDER HALEN, OF IK DOE HET ZÉLF”

■ DOOR: IVO ROODBERGEN ■ BEELD: REMKO BICENTINI EN ANOUSH DASTGIR

Ze wonen slechts enkele straten van elkaar verwijderd in Wijchen, maar hun voetballanden liggen een stuk verder uit elkaar. Bondscoaches Remko Bicentini (50) en Anoush Dastgir (28) veroveren met Curaçao en Afghanistan de harten van hun eigen voetbalfans en breken met de trend dat kleine voetballanden een grote naam als trainer nodig hebben. En: ze bewijzen dat er van een teloorgang van Nederlandse trainers in het mondiale voetbal absoluut geen sprake is.

Als Remko Bicentini vanuit de deuropening van zijn woning in Wijchen collega-bondscoach Anoush Dastgir uitzwaait na het dubbelinterview, grist hij de net bezorgde *Voetbal International* van zijn deurmat. Hij haalt het tijdschrift uit het plastic, slaat hem open en zegt: “Ha, Anoush! We staan erin, hoor, een oefenduel tussen Curaçao en Afghanistan. Dat ga ik eens even lezen.” Het tweetal begint te lachen, want het is uiteraard een grap. Vooralsnog dan, want Bicentini en Dastgir spreken deze middag af dat de beide voetbalbonden er werk van gaan maken: een oefenduel in het voorjaar van 2019. Curaçao bereidt zich dan voor op deelname aan de Gold Cup in de zomer, terwijl Afghanistan in het najaar begint aan de WK-kwalificatie voor 2022.

Hun sterren zijn rijzende. Bicentini en Dastgir, naast Ronald Koeman en Sarina Wiegman de enige actieve Nederlandse bondscoaches in het voetbal op dit moment, schrijven

beiden geschiedenis met hun land. Bicentini schoot de afgelopen jaren met Curaçao (een eiland met ‘slechts’ 160.000 inwoners) de top honderd van de FIFA-ranking binnen nadat het Caribisch kampioen werd en deelnam aan de Gold Cup, de Noord-Amerikaanse equivalent van het EK. En Afghanistan voetbalde in augustus onder leiding van Dastgir een historisch duel. Het oefenduel met Palestina in het Ghazistadion in Kaboel was het eerste duel sinds november 2003 (!) op eigen grond. Vanwege de veiligheids-situatie werkte het team de thuiswedstrijden vijftien jaar lang af in allerlei landen, behalve in Afghanistan zelf.

Historisch

Vandaag zitten de bondscoaches, die een paar straten van elkaar verwijderd in Wijchen wonen, aan de eettafel van Bicentini. De bondscoach van Curaçao is met zijn eiland

Remko Bicentini

“Ik merk dat ik er heel veel aan heb dat ik de spelers goed ken, dat ik met ze kan lezen en schrijven”

Remko Bicentini

de fase van voetbal dreumes voorbij en herkent de positie waar Dastgir met zijn Afghanistan nu in zit. “Een voetbalwedstrijd is men zo vergeten, maar met zo’n historisch duel na lange tijd weer in eigen land, dan praat je over iets: dat blijft voor het leven. Dat is een heel andere overwinning, een sociaal-maatschappelijke”, zegt Bicentini. Het tweetal haalt herinneringen op. Jarenlang werden bij beide landen buitenlandse coaches ingevlogen; beiden zagen als assistent-trainer dat die ‘grote namen’ keer op keer moeite hadden met een andere cultuur. Dat ze nu zelf eindverantwoordelijke zijn maakt ze trots.

Dastgir: “Kijk, ik ben realistisch. Ik ben een coach in ontwikkeling. Ik leer nog elke dag, leer nu ook weer van dit gesprek met Remko. Ik ben nog niet zo ver als hij is, mijn spelers zijn nog niet zo ver. Mijn aanstelling past eigenlijk niet bij de situatie waarin Afghanistan zit. Aan de andere kant: ik kwam als speler en later als assistent continu voor die bondscoaches op als ze botsten met bijvoorbeeld de bond. Dus toen de bond mij afgelopen zomer vroeg, dacht ik ook: ja, ze kunnen nu wel weer een ander halen... Bovendien, zo’n kans krijg je misschien nooit meer.”

Bicentini, zoon van de eerste Antilliaanse profvoetballer in Europa (Mozes Bicentini, die voor NEC speelde): “Ik snap wat jij zegt: ‘Laat mij eerst maar een tijdje assistent zijn.’ Mijn grote win is dat ik sinds ik in 2007 begon als assistent (van toen nog de Nederlandse Antillen, wiens plek na de ontbinding ervan in 2010 door Curaçao ingenomen werd, red.) drie bondscoaches heb meegemaakt. Trainer is een ervaringsvak, ik heb tot ik het in 2016 overnam mezelf negen jaar kunnen ontwikkelen. Ik merk dat ik er heel veel aan heb dat ik de spelers goed ken. Zeker als bondscoach, waar je anders dan als clubcoach weinig tijd hebt en eigenlijk elke interland moet pieken, is het een voordeel dat ik kan lezen en schrijven met mijn spelers. Ze moeten je ook accepteren. Dat geldt nog wel meer voor jou, denk ik, Anoush?”

Invalbondscoach

Dastgir knikt. Hij is de jongste bondscoach ter wereld. Hij werd geboren in Jabal Saraj, Afghanistan, maar groeide op in Pakistan en India, alvorens hij op 11-jarige leeftijd als

Anoush Dastgir is de jongste bondscoach ter wereld.

“Als speler was ik al een van de leiders en lag ik goed in de groep. **Ik weet van bijna alle spelers hoe ze in elkaar zitten**”

Anoush Dastgir

politiek vluchteling neerstreek in Nederland. Zijn profvoetbaldroom spatte uiteen na aanhoudende knieblessures, maar als amateurvoetballer wist hij zich via een invitatietoernooi in 2014 nog op te werken tot Afghaans international. In 2016 was hij zelfs voor één wedstrijd ‘invalbondscoach’, na weer een conflict tussen de bondscoach en de bond. Dastgir maakte indruk. Hij hakte, mede ingegeven door het feit dat hij enkel nog kon voetballen met pijnstillers, de knoop door en ging in op het verzoek om als assistent De Leeuwen van Khorasan te dienen en trainerservaring op te doen. Maar sneller dan verwacht werd hij afgelopen zomer dus al de eindverantwoordelijke.

Dastgir: “Als speler was ik al een van de leiders en lag ik goed in de groep. De meeste spelers kwamen naar mij om te chillen. Dus ik weet van bijna alle spelers hoe ze in elkaar zitten. En dat is zeker een voordeel, ja, wat je zegt, Remko.” Hij begint te lachen. “Maar als je dan vervolgens trainer bent en diezelfde spelers ernaast zet... Daar heb ik het in het begin wel moeilijk mee gehad.”

Druk voelt Dastgir nog niet. Anders dan Curaçao, dat wat verder in zijn ontwikkeling is als voetballand en inmiddels hardop droomt van WK-deelname, is Afghanistan daar nog een paar stappen van verwijderd. “Je hebt te maken met 35 miljoen inwoners die helemaal gek zijn van voetbal en door de problemen in het land ook weinig anders hebben waar ze van kunnen genieten. Maar ik heb wel tegen de bond gezegd: ‘Ik wil niet alleen oefenduels spelen om mensen blij te maken.’ We zijn kampioen van Zuid-Azië geworden en hebben heel wat kleinere landen achter ons gelaten. Als wij ons in 2023 voor het eerst in de historie willen plaatsen voor de Azië Cup, dan moeten we ook oefenen tegen sterke landen. ‘Zijn jullie daartoe bereid?’ vroeg ik de bondspresident. Want dat betekent ook dat je een keer vijf duels op een rij kunt verliezen. De president begrijpt dat. Ik ben blij met wat we nu hebben, zolang we groeien. Ik kijk er echt naar uit om te zien hoe Afghanistan er over tien jaar voor staat.”

Afghanistan speelde in augustus tegen Palestina voor het eerst sinds 2003 weer een wedstrijd op eigen grond.

Selectiebeleid

Een van de grootste uitdagingen van het bondscoacheschap van een klein voetballand: voldoende geschikte spelers vinden. “Toen ik in 2007 begon als assistent hadden we de beschikking over drie betaalde spelers, in 2010 waren dat er zes of zeven en nu al veertig. We hebben al een database van Antilliaanse spelers van 13, 14, 15 jaar. Dat zijn potentiële internationals richting het WK 2026”, schetst Bicentini. Veel voetballers wachten zo lang mogelijk op een kans bij het Nederlands elftal. “Ik begrijp dat, hoor. Je voert continu gesprekken met die gasten: Wat is je concurrentie voor, naast en achter je? Zolang de kans dat Oranje zich meldt reëel is blijven we in gesprek. Mijn selectiebeleid is heel simpel: als je niet reëel bent en niet vanuit je hart voor Curaçao wilt spelen, dan niet. Mijn voordeel is: ik ben een van hun, een Curaçaoënaar. Het is ook een kwestie van gunnen. Met elkaar iets doen om je land op de kaart te zetten.”

Vier jaar geleden was hij waar Dastgir nu is, zegt Bicentini. Zijn collega-bondscoach heeft behoefte aan iemand die uitzoekt waar er nog meer spelers zijn. Nu komt hij er vaak zelf achter, blijken er opeens Afghanen in de Verenigde Staten te voetballen. Volgend jaar september begint Afghanistan aan de WK-kwalificatie voor 2022; een poule van vijf landen, waarvan de eerste twee doorgaan. Onhaalbaar voor Afghanistan, dat op dit moment slechts de beschikking heeft

“Ik probeer weleens voetbaltechnische dingen uit bij de amateurs. Als het mislukt, hoef ik het ook niet meer bij Afghanistan te proberen”

Anoush Dastgir

over dertig spelers, van wie twintig full-profs. De laatste drie landen uit de WK-kwalificatiepoule spelen daarna kwalificatie voor de Azië Cup 2023. “Dat is een reëel doel”, zegt Dastgir. “We liepen helaas nét kwalificatie voor de Azië Cup van 2019 mis, heel jammer. Maar in 2023 willen we er voor het eerst bij zijn.”

Bicentini: “Ik herken dit precies. Om spelers te overtuigen voor Curaçao of Afghanistan te kiezen moet je ze iets tastbaars kunnen laten zien. Deelname aan een groot toernooi,

Het nationale elftal van Curaçao staat inmiddels in de top honderd van de FIFA-ranking.

zoals wij met de Gold Cup hebben. Als je op Teletekst naar de FIFA-ranking kijkt, staat Curaçao er tegenwoordig ook bij. Dat trekt automatisch spelers aan.”

Dubbelfunctie

Hoewel de situatie van hun land totaal verschillend is, hebben de bondscoaches wel een ding gemeen: alle twee trainen ze een amateurclub in Nederland, náást hun bondscoachschap welteverstaan. Bicentini traint eersteklasser Juliana '31 uit Malden, Dastgir de amateurs van NEC uit Nijmegen, eveneens eersteklasser. Een dubbelfunctie die ze beiden voor geen goud zouden willen missen. Bijscholing, noemen ze het: drie, vier keer per week op het veld staan, in plaats van eens per drie, vier maanden. “Voor mij al helemaal”, zegt Dastgir. “Ik probeer weleens voetbaltechnische dingen uit bij de amateurs, standaardsituaties bijvoorbeeld. Als het daar dan mislukt, hoef ik het ook niet meer bij Afghanistan te proberen, haha.” Bicentini: “Echt, ja? Nee, ik train en speel bij Juliana wat inhoud betreft vrijwel hetzelfde als bij Curaçao. Alleen het niveau is natuurlijk verschillend, net als de benadering naar de spelers toe.”

Het tweetal heeft het al gauw weer over hun rol als bondscoach. Hadden hun landen eigenlijk niet veel eerder met de trend van buitenlandse coaches moeten breken? “Wat wel zo is”, zegt Dastgir, “toen ik assistent-trainer werd, gingen overal in het land, jong en oud, mensen zich aanmelden voor een trainerscursus. Ze zagen: wacht even, misschien krijg ik

“Mijn selectiebeleid is heel simpel: als je niet reëel bent en niet vanuit je hart voor Curaçao wilt spelen, dan niet”

Remko Bicentini

óók de kans. En ook Afghaanse trainers elders in de wereld, die dromen er nu misschien ook van om bondscoach te worden. Het is iets heel anders dan nu resultaat als elftal halen, maar daarin ben ik wel een van de jongens die het land verder helpt.”

Die sociaal-maatschappelijke processen zijn enorm, vindt Bicentini, die zelf als ‘lokale trainer’ nu de grootste successen uit de historie boekt. “Kijk, de grote klapper moet WK-deelname worden. Maar alles draait om status, en die hebben wij de afgelopen twee jaar verworven.” En wie weet wat een oefenduel tussen Curaçao en Afghanistan allemaal nog met zich meebrengt.